

CBE Z26009416, beroep 172

toelating tot opleiding

UITSPRAAK

in het geding tussen A, hierna ook te noemen appellant,

en

de commissie Toelating en Plaatsing Geneeskunde van de faculteit Medische Wetenschappen, hierna ook te noemen verweerder, inzake het besluit van verweerder van 11 maart 2026.

I. Aanduiding van het bestreden besluit

Het besluit van verweerder van 11 maart 2026 om het verzoek van appellant om toegelaten te worden tot de masteropleiding Geneeskunde van de faculteit Medische Wetenschappen, niet in behandeling te nemen omdat er geen nieuwe feiten of omstandigheden zijn gesteld en de eerdere toelatingsprocedure reeds is afgerond.

II. Zittingsgegevens

Het beroep is behandeld in een openbare zitting op 21 augustus 2026 waar appellant niet is verschenen. Namens verweerder zijn verschenen B en C, respectievelijk lid en secretaresse van de commissie Toelating en Plaatsing Geneeskunde.

Bij aanvang van de zitting was het College niet op de hoogte van de e-mail van appellant die hij om 10.28 uur stuurde waarin hij aangaf niet om 10.30 uur aanwezig te kunnen zijn vanwege vertraging in het openbaar vervoer. Om die reden heeft de zitting zonder appellant doorgang gehad.

III. Ontstaan en loop van het geding

Bij besluit van 15 augustus 2024 is het verzoek van appellant om toegelaten te worden tot de masteropleiding Geneeskunde afgewezen omdat appellant niet aan de toelatingsvoorwaarden voldoet. Appellant is tegen dit besluit opgekomen bij het College en bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, wat heeft geleid tot de uitspraak van 9 juli 2025 waarin het beroep van appellant ongegrond is verklaard.

Op 27 februari 2026 heeft appellant een herhaald verzoek ingediend om toegelaten te worden tot de masteropleiding Geneeskunde. Hierop heeft verweerder het onder I. genoemde besluit genomen. Vervolgens tekent appellant op 18 maart 2026 beroep aan en dient op 14 april 2026 aanvullende beroepsgronden in. Er vindt geen schikkingsgesprek plaats. Op 12 mei 2026 dient verweerder een verweerschrift in. Vervolgens is het beroep op 21 augustus 2026 tijdens een hoorzitting van het College behandeld.

IV. Standpunten van partijen

Het standpunt van **appellant**, zoals neergelegd in het beroepschrift, luidt als volgt. Appellant heeft zijn verzoek gebaseerd op nieuwe feiten en omstandigheden bestaande uit een verklaring van de examencommissie Geneeskunde van het Erasmus MC van 7 april 2026. In deze verklaring staat samengevat dat appellant op 24 maart 2005 het doctoraalexamen Geneeskunde heeft behaald en dat dit examen gelijk wordt gesteld aan een bachelordiploma Geneeskunde.

Deze verklaring was nog niet eerder betrokken in de besluitvorming op zijn eerdere toelatingsverzoek en is daarmee volgens appellant een nieuw feit op grond waarvan verweerder zijn verzoek in behandeling moet nemen. Verder stelt appellant dat het besluit van 11 maart 2026 in strijd is met het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Een loutere

verwijzing naar eerdere rechterlijke uitspraken kan een nieuwe afwijzing niet zelfstandig dragen. Daarnaast is appellant ten onrechte niet in de gelegenheid gesteld om zijn aanvraag nader toe te lichten of te onderbouwen. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat een actuele en individuele belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Daarom verzoekt appellant het College het beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen. Daarnaast wordt verzocht om vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand.

Verweerder heeft zich blijkens de stukken en ter zitting als volgt verweerd. Appellant heeft in 2005 zijn doctoraalexamen Geneeskunde behaald aan de Erasmus Universiteit. Hij heeft geen artsdiploma behaald. Sinds 2007 is appellant niet meer ingeschreven als student Geneeskunde. Eerdere verzoeken tot toelating tot de masteropleiding Geneeskunde zijn steeds afgewezen. De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bevestigd dat appellant niet toelaatbaar is tot de masteropleiding Geneeskunde aan de RUG.

Het bestuursrechtelijk kader van een herhaalde aanvraag brengt mee dat alleen relevante nova aanleiding kunnen geven tot een inhoudelijke heroverweging. De verklaring van de examencommissie Geneeskunde van het Erasmus MC van 7 april 2026 bevestigt slechts reeds bekende feiten en geeft daaraan een andere duiding, namelijk dat het behaalde doctoraalexamen op bachelorniveau kan worden geplaatst. Dit verandert de kern van de afwijzing niet. De kern van de eerdere afwijzing is namelijk dat het doctoraaldiploma van appellant uit 2005 dateert en dat hij sinds 2007 geen opleiding Geneeskunde meer volgde.

Verder voert verweerder aan dat appellant in 2025 heeft deelgenomen aan de selectieprocedure voor de pre-master Geneeskunde van de RUG. Hij is destijds niet geselecteerd. Wel is zijn actuele kennis- en competentieniveau getoetst en onvoldoende bevonden voor een instroomniveau dat lager ligt dan dat van de master. Dat ondersteunt het oordeel van verweerder dat er geen grond is om appellant alsnog rechtstreeks tot de masteropleiding Geneeskunde toe te laten.

Tot slot slagen de overige beroepsgronden niet. Het besluit van 11 maart 2026 is zorgvuldig voorbereid, voldoende gemotiveerd en vereist geen nieuwe belangenafweging nu de eerdere beoordeling pas recent en in twee instanties onherroepelijk is afgerond.

Gelet op het voorgaande verzoekt verweerder het College om het beroep ongegrond te verklaren en het verzoek om proceskosten af te wijzen.

V. Beoordeling

Het College stelt vast dat de toelatingseisen voor de masteropleiding Geneeskunde van de faculteit Medische Wetenschappen helder en kenbaar zijn. Ingevolge artikel 2.1. lid 1 van het Onderwijs en Examenreglement (OER) is degene die een bachelordiploma Geneeskunde aan de RUG heeft behaald of degene die het pre-masterprogramma Geneeskunde heeft afgerond toelaatbaar. Het College heeft in de uitspraak van 16 januari 2025 (CBE Z24039013) vastgesteld dat appellant niet aan deze toelatingseisen voldoet. De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft dit bevestigd in de uitspraak van 9 juli 2026 (202500990/1/A2). Het College wijst daarbij met name op de volgende overweging van de Afdeling:

“6.1. Niet in geschil is dat Davelaar niet voldoet aan de eisen voor rechtstreekse toelating tot de masteropleiding als bedoeld in artikel 2.1., eerste lid, van de OER. Davelaar heeft een doctoraaldiploma Geneeskunde behaald aan de Erasmusuniversiteit Rotterdam en een bachelordiploma Biomedische Wetenschappen, en dat is niet voldoende voor rechtstreekse toelating tot de masteropleiding Geneeskunde aan de RUG.”

Appellant heeft een herhaald verzoek ingediend om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde aan de RUG. Op grond van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht moet appellant nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden stellen in een dergelijk verzoek. Het College constateert dat ten tijde van zijn herhaalde aanvraag geen nieuwe feiten of omstandigheden zijn gesteld door appellant. Wel heeft appellant gedurende de beroepsprocedure in zijn aanvullend beroepschrift aangevoerd dat zijn verzoek mede is gebaseerd op de verklaring van de examencommissie Geneeskunde van het Erasmus MC van 7 april 2026. Het College stelt vast dat deze verklaring feitelijk niet meer behelst dan de stelling

dat het doctoraalexamen van appellant dat hij op 24 maart 2005 heeft behaald gelijk te stellen is aan een bachelorsdiploma Geneeskunde.

Het College volgt verweerder in zijn stelling dat deze verklaring geen nieuw gebleken feit is en dat er evenmin sprake is van veranderde omstandigheden. Verweerder heeft naar het oordeel van het College terecht aangegeven dat de kern van de eerdere afwijzing van het toelatingsverzoek is gelegen in het feit dat het doctoraaldiploma te lang geleden, in 2005, is behaald en dat appellant na 2007 geen student Geneeskunde meer is geweest. Van een motiveringsgebrek of het ontbreken van een belangenafweging, zoals door appellant gesteld, is naar het oordeel van het College geen sprake.

Het College oordeelt daarom dat verweerder op goede gronden tot zijn besluit is gekomen. Daarom kan het bestreden besluit in stand blijven. Voor het toewijzen van het verzoek om vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand bestaat geen aanleiding.

VI. Beslissing

Het College van Beroep voor de Examens verklaart het beroep van appellant ongegrond en wijst het verzoek om vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand af.

Aldus vastgesteld op 19 oktober 2026 door mr. M. van den Bosch, voorzitter, Prof. dr. L.J.A. Koster en I. Jugo, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris.

voorzitter

secretaris

Ingevolge de Algemene wet bestuursrecht en artikel 7.66 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek kan door belanghebbenden binnen zes weken na toezending van deze beschikking beroep worden aangetekend bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, postbus 20019, 2500 EA Den Haag.